

ДЪЖДОВНИЯТЪ КЛЮЧЪ

Кахърень се върна свети Георги отъ долната земя. Спрѣ бѣлия си конь съ сребърнитѣ подкови и позлатения гемъ предъ портичката, посегна да я открехне и не можа. Нали сърдце не му даваше да влѣзе. Отвжтре чу майчиния си гласъ:

— Ти ли си, синко?

— Азъ съмъ, мале, дойдохъ си.

Бабичката тръгна да го посрещне.

— Защо си ми нажалень?

— Какъ да не съмъ, когато суша е изсушила долната земя, а небето е заключено.

— Слѣзъ отъ коня да ми разкажешъ, — рече бабичката.

Свети Георги скокна на земята и сграбчи ржката ѝ да я цѣлуне.

— Майко!

Бабичката го милваше по главата.

— Всичкото ми разкажи, — думаше му тя.

Свети Георги захортува: